

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Deák Ferencz-u.
12 sz. Ide intézendő a lap szel-
lemi részét érdeklő minden köz-
lemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.
Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Melléklapja: „GÖMÖR-KISHONT T. E. VÁRMEGYE HIVATALOS ÉRTESSÍTŐJE.”

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.**Kiadó-hivatal:**

Rimaszombat, Ujváros-utca 8.
szám alatt (Tóthy-féle házban)
R. Vozáry Gyula tanárnál. — Ide
intézendők a kiadóhivatalt illető
előfizetés, hirdetés, nyilttér
és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor-tér-
fógata 6 kr.
Bé yedij minden beiktatás
után 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Ujváros-utca Tóthy-féle házban, nem különben minden hazai pósthivatal.
Az előfizetés legezélszerűben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Husvét után.

A hit-erkölesi élet feltámadásának ünnepe, a nemzeti államélet feltámadásának hírnöke volt Deák Ferencz husvétii cikkében.

Akkor villant fel az a sugár, mely százezrek ajakára idézte a jelszót: virrad! előre!

De mikor a nap süt, jut-e eszébe valakinek arra gondolni, mily kínos, nehéz volt a hajnal hasadását várni!

Emlékezzünk régiekről! mert érdemes dolog az, rólok meg nem feledkezni.

„Még fogya bár, de törve nem!”

Igy énekelt a költő akkor, mikor nagy elveknek fogalmát szolgálta eszméért lelkesülve, meggyőződésből fakadt lángszóval apostolkodának azok, kiknek — az ember sorsa szerint letűnő, a cselekvést nyugalommal váltották fel, — a hálás nemzedék érzében állit maradó szobrot.

Az ötszázerek nemzetének szólott az ének!

Az ötszázerek nemzete pedig megértette a költőt. Az ő szívében meg volt az alkalmas ideg, mely felfogja, hiven vissza adja a ráható rokonhangot.

És a költő ihlete mint villam-szikra gyújtott s a tetterő belőle kiapadhatatlan tápot nyerve: az ötszázerek nemzete végrehajtotta a nagy munkát, mely századok ránehezülő súlyát hártotta el, hogy igazat adjon a költő szavának: „de törve nem!”

Küzdött, hogy az akadályokat utjából hártítsa; küzött, nem képzelt, de rendkívüli munka árán elhárítható akadályok ellen ezernyi nehézséggel! fegyverei pedig voltak, a multnak teljes ismerete; az államférfiúi bölcsesség előre látása; az ügy igazságába, elévülhetlenségébe vetett bizalomnak a türelme.

Győzött és elbukott. Elbukott, hogy ismét küzdjön, ismét győzhessen!

A zászló, a tábori jelszó ugyanaz maradt: a nemzet törvényen alapuló jogai, alkotmánya, ősi intézményei; és nehogy rendeletekkel kormányoztassék!

Nem kérdezte, hányan vagyunk?

Érezte, hitt benne, hogy sokszorosodhatunk. A százezrekből milliók lesznek.

„De legjobbaink elhullanak s más faj állott a kihunytt helyére . . .”

Az akadályok megszűntek, a fegyverek egyenlőbbek, mégis harez nélkül veszttük a tért.

Lépést lépés után; jogot jog után!

Valóban, nehéz azt nem kívánni, hogy vagy az akadály erősebb, vagy a fegyverek egyenlőtlenebbek lennének; ily áron a béke nem nekünk való! —

Pedig kell, hogy a béke műveinek éljünk. — Hiszen a népek békében erősödnek! „Nekünk századok mulasztásait kell helyre hoznunk — hát előre!” — hangzik mindenütt.

No — és! Ebben nincs hiba.

Hiba az, hogy lázas tevékenységnek beteg a sikere. És alig végeztünk valamit, ugyanazt hogy jó legyen, csakhamar újból kell megismélnünk.

Bontunk, mielőtt építhetnénk; építünk mielőtt anyagunk hozzá, teljes rendben leune. —

A jelennek tapsa ingerlőbb a jövő ismeretlen érzelmeinél! S ez az, a miért a tehetetlenség vesz rajtunk erőt.

Rége is dolgozott az önzés. De az vagy hasonló önzéssel állott szemben, vagy az erős meggyőződés akaratával; — mindenik esetben a küzdelem eredménye a közegésnek inkább vált hasznára, hogy sem helyrehozhatatlanul károsította volna.

Az önzés mindenütt ott van a hol a cselekvés. Nélküle egy becses rugó hiányzanék az ember egyéniségéből, mely ösztönözze, hogy cselekedjék.

Megbocsájtható a hiúság, mert az sem bir nyugodni, míg kielégítésre nem talált.

Értékesebb a becsvágy; mely ha hiu volna, nem tudna önző lenni, s ha önzés gyötrené, ment lenne a hiúságtól.

Bizonyos, hogy a tételesség egyiknek sem büne.

— A tétlen tehetetlenséget ha nem szellemi fogyatkozás szüleménye, a közöny szüli.

A közöny!

E szárnya szegett szellem az emberi testben! mely odaül a fejr és zöld asztalhoz hideget terjeszteni maga körül, hogy lehűtse a ne-

mes hévvel lelkesedni tudók kedélyvilágát; — mozdulatlanságával ránehezdjék a tettere kész, cselekedni vágyó mozgékonyág izmaira.

Megbénítja a kötelességérzetet is.

Öszinte nem tud lenni. — Midőn kitér a kérdés elől — az illő alkalmat várja s ha nyakába szakad az események sulya — meglepetés történt; és kétségbe merülve a dolgok szokatlan folyásán, nyugodtan viseli a szerinte elháríthatatlant, bele éli magát a nélküle alakult viszonyokba; megalkuszik a körülményekkel; megalkodva sohajtozik: „kisnemzet vagyunk!” mint ha csak az ötszázerek nemzete a tizezrekére apadt volna.

Sajnos! ez az új nemzedék képe. Ilyen tevékenysége, — ösztöne, — tettének rugói!

Ki ellen is védéné, a mit megvédve örökölt? Kitél félténé, a mit megbecsülni nem tud?

Hogy tudná megbecsülni, mikor ingyen kapta!

Csak hogy aztán a nótának az lesz a vége: „Megtörve már, de fogya nem!”

Imádkozzunk!

Ósdi Rökönyő.

Válasz az „Uj járási székhely“ czimű cikkre.

Tekintetes Szerkesztőség!

Becces lapjának 14-ik számában közölt „Uj járási székhely“ czimű cikket számos közérdeklő indoknál fogva hallgatással mellőzni lehetetlen, engedje meg, hogy — mennyiben Nyustya község, mint a járás jelenlegi székhelye ellen intéztett a támadás, — ezen község képviselő testülete legalább részben körvonalozza s megösmertesse az érdeklődő közönséggel a járás területi s belviszonyait a közérdekeket önzetlenül felölő megyei hírlapunk útján.

Hogy jelzett vezérezikk írója miként értelmezi a centralizált eszméjét, nem tudjuk s nem is keressük, tény az, hogy van megyei székhely s vannak járási székhelyek, ezek együvé egy pontra nem centralizálhatók, hanem igenis minden járás székhelyéül oly pont állapítandó meg, a honnan a járási közigazgatás minden irányban

TÁRCSA.**Hymnus.**

Felkentjét szent koronánknak,
Fejedelmét országunknak,
Kit magasztal szívünk, lelkünk,
Ragaskodva hűn követünk:
Mi urunkat,
Királyunkat.
Oh nagy Isten! tartsd meg, óvjad.

Aldáshozó békességbe!
Bölcsésséggel vezéreljen:
Viruljon fel ő alatta
Magyar népe, bírodalma; —
Mi urunkat . . .

Hadba kelni ha kellene,
Hűn kíséje jó szerencse:
Alázza meg mindazokat,
Kik ellenünk agyarkodtak; —
Mi urunkat . . .

Békén, harezban Ó nagy legyen;
Fényeskedjék dicsőségben:
Úrnak három tengervidék
Partjain tul is hirdessék!
Mi urunkat,
Királyunkat,
Oh nagy Isten! tartsd meg, óvjad!

Ujházy Lajos.

Tom de Rijder.

— Németalföldi tengerparti kép. —
(Írta: Bartels Wanda.)

Az volt aztán áldott napja mynheer Meersburgnak, a hajósgazdának! Tizenégy gazdagon megrakott herin-

ges hajó kötött ki, miután négy vagy hat hétig ott fűn Skótország partján halászott. Nem csoda, ha mynheer Meersburg, a hajósgazda, aki mindezen hajók tulajdonosa, nagy faczipőiben a parton föl és alá csoszogott és kezeit dörzsölte, hogy rövid mézzipájája szájában csakugy tánczolt, mert a tizenégy hajó nagy hasznot ígért.

Vajjon csakugyan ugy volt-e, vagy csak mynheer Meersburgnak tetszett ugy: azt vélte ugyanis, hogy ma az egész világnak olyan vidám derült képe van. A nap mosolygott; és mynheer Meersburg mosolygott; maga a mord öreg északi tenger legnyájasabb arczát mutatá csupa finom szürke, csillogó hullámocskákkal és a hajósok és matrózok vigyorogtak és fehér fogaikat mutogatták, mikor hajóikat elhagyták és mosolygó boldog feleségeik kezeit megrázták; egyszóval minden mosolygott, a mi nem volt csoda azon napon, amikor tizenégy hajó jókarban kötött ki, miután hat hétig aggódttak miattuk.

Olyasmi egyáltalában évek hosszu során át sem történt meg, hogy tizenégy hajó egy napon kötött volna ki. Igen, négy vagy hat, az gyakrabban megesett, de tizenégy — nem csoda, ha mynheer Meersburg mosolygott, mindamellett, hogy az izzadság esurgott le homlokáról, mert allig tudott oly gyorsan a part mentében szaladni, hogy mindenkor először rázza meg a hajósok kezét, aki az illető hajót vezette, a mint a szokás megkivánta.

„De Vrouw Luisa“ mondá mynheer Meersburg és nagyon sietett, mert a „Vrouw Luisa“ hajósa éppen most csuszott le a ló hátáról, mely őt a vizen keresztül vitte.

„De Vrouw Anna“ motyogta mynheer Meersburg és megrövidítette üdvözlését, mindenkor az újonnan kikötő hajónak nevét ejtvén ki, így ment ez egész délután, míg mindannyi egymás mellett feküdt: „Treu muss bleichen“, „18. szám“, „Mietje Cattoen“ és a többi mind; és éppen a mint a nap pirosodni kezdett, a tizenégy közül az utolsó hajó kötött ki, az „Tom de Rijder“ volt. A magas ár valamennyit oly pompásan átvitte a zátonyon és most egyenes sorban feküdték a parton és egész

éjjen át dübörögtek a magas szekerek a falu kövezetén és vitték a teli heringes hordókat mynheer Meersburgnak, a hajósgazdának raktáraiba. Csoda volt-e, ha ezen a szerencsés napon mynheer Meersburg mosolygott és a hajósok mosolyogtak és az egész falu mosolygott, különösen mikor a heringnek olyan jó ára volt?

De egyszer mindennek vége van: a legszerencsésebb napnak és éjszakának és a heringes hajók hordóinak. Hat nap mulva ki volt rakva a hajókból és mivel még az év nem haladt messze előre, mindnyájuknak ujra ki kellett hajóznok a heringhalászatra.

De hát ugy történt a dolog, hogy a szökő árral érkeztek meg és a szökő ár valamennyi hajót jó messzire vitte ki a partra; most az ár mindennap kevésbé magasán érkezett a partra és mikor a hajók úresek voltak, az ár idején is jó messze feküdték a víztől, a homok és szárazföld kellő közepén.

Ez nagy baj volt mynheer Meersburgra, a hajósgazdára nézve, mert most minden hajót harmincz-negyven lóval kellett a vízbe vontatnia és ez hajónkét 30—40 forintjába került a lovak száma szerint. De mit lehetett tenni? Meg kellett történnie és így sorban a vízbe vontatták: „De Vrouw Luisa“-t és „De Vrouw Anna“-t, „Treu muss bleichen“-t, „18. szám“-ot „Mietje Cattoen“-t és a többieket, a „Tom de Rijder“ kivételével, a mely utoljára magánosan feküdt a szárazon, míg a többi a zöld hullámokon tánczolt.

Ez így történt: „Tom de Rijder“ a legrégibb hajó volt, a mely mynheer Meersburg szolgálatában állott. Minden régi volt rajta: az árboez foltos, a kötelek foszlottak, a vitorlák és minden ócska; Villem Swaan, a hajós, meg Pietje Hoog, a szakács és Ary Haart, a kormányos öregek voltak; mind öreg volt, a haszontalan hajósuhancz kivételével — és azért, mert a „Tom de Rijder“ minden ócska volt, mynheer Meersburg, a hajósgazda, nem akarta ráfordítani a negyven forintot és így a szegény ócska hajó szárazon maradt. Ez volt a csapas a három örege! Eleinte protestálni akartak, de istenem,

ezészerű és gyors lehessen, úgy az állam, mint a járás és ennek közönsége érdekében, minden egyéb mellékindokok s önérdékek e mellett eltörpülnek.

Czikkiró ur a megye urainak figyelmét felhívja a nyustyai székhelynek Rimaszombatba leendő áttételére, lássuk tehát, hogy járási székhelyül e két hely közül közérdek szempontjából melyik az alkalmasabb?

Elegendő lenne a járási térképből első pillanatra meggyőződést szerezni, hogy a központosítás elvének megfelelőleg Nyustya a járás népességének szívében fekszik, Rimaszombat pedig nemcsak a járás szélén, de mint rendezett tanácsú város, a járáson kívül, nem áll tehát czikkiró ur azon állítása, hogy Nyustya a járás szélén fekszik, már azért sem, mert Nyustyától a járás határszéleig 30 kilométer a távolság, s Nyustyától Rimaszombatig 25 kilométer, tehát elvitázhatatlan az, hogy járásterületileg Nyustya a járás legalkalmasabb központja.

Áttérve a legutolsó népszámlálásra, e szerint Tiszolcz, Fűrész, Haesava, Klenócz, Kokova, Forgácsfala, Drábszko, Gyubákó, Antalfala, Nyustya és Likér községekben (tehát már az ide közel fekvő Rimabrézót s hrussói körjegyzőségnek Nyustyához közlebb fekvő községeit sem számítva ide) a lélekszám 17175, — míg a járás többi összes községeinek lélekszáma — betudva Rimabrézót s az összes hrussói körjegyzőséget is, — 14405; — tehát Nyustyától egész Rimaszombatig sokkal kevesebb, mint Nyustyán túl a járás határszéleig, ebből világos, hogy a járás népességi aránya is határozottan Nyustya mellett szól.

Czikkiró ur arról megfedekezett, hogy a szolgabírói iparhatóság is, és hogy épen az itt élő 17175 lélekszámban foglaltatik bent a gyáraknak ezekre menő munkás személyzete; ezeknek s az itt levő nagyobb kiterjedésű gyár ipartelepeknek: mint Tiszolczon kincstári vasgyár, papirgyár, Nyustyán vasöntőde, Likéren vaskohók, Klenóczon gőzfűrész, Kokován s vidékén üveggyárak, gőzfűrészek, faanyag áruk gyára stb. Mindezeknek érdekei nagyon is figyelmet érdemlő tényezők, melyek a szolgabírói hivattal csaknem naponta érintkezésben állanak. A többnyire idegen illetőségű gyári munkások folytonos hullámzása következtében ezeknek mindenféle szempontból való ellenőrzése s figyelemmel kísérése, munkakönyvek nyilvántartása semmi esetre sem eszközölhető oly alaposan Rimaszombattól, mint a nagy gyárak között fekvő Nyustyán, e tekintetben is tehát Nyustya előnyben van Rimaszombattal szemben, már azért is, mert a járás többi egyes részében egyetlen egy gyár sincs, mennyiben a zsaluzsányi téglakészítés gyáripárhoz nem is hasonlítható, mert ezt a helybeli földművelők csak mellékfoglalkozásként üzik.

Arra czikkiró ur nem is reflektált, — pedig igen fontos állami érdek, — hogy a járás éjszakai széle nemzetellenes sötét porfelhőket kavargat a völgyön lefelé, ha ezek utközben törvényes akadályba nem ütköznek, elsöprik a völgyet Rimaszombatig.

Czikkiró ur saját szavainak értelme szerint akkor, midőn Nyustya járási székhelyül állapított meg, Nyustya felett meg leginkább a hiva-

talos eljárás követelményeinek, mindenféle elágazó szekér- és vasutain a közlekedés kényelmesebben és gyorsabban volt eszközölhető, s e szempont figyelembe vételével évekkal ezelőtt nevezett járás közigazgatására e község előnyösebbnek látszott Rimaszombattal; idézve czikkiró urnak eme elismerő nyilatkozatát, szabad legyen kérdésünk: mi különbség van a mult s jelen között? Kokova, Klenócz s a hrussói és forgácsfalvi körjegyzőségek szekérutakon közlekedtek s közlekednek most is Nyustyával; a járás szélén fekvő Rimaszombatba pedig még ezen felül vasutat is kell igénybe venniök, Forgácsfala akkor is, most is 30 kilométer Nyustyához s 57 kilométer Rimaszombathoz; Nyustyának épen úgy van vasuti állomása mint Rimaszombattal, és ha járási székhelyül évekkal ezelőtt előnyösebb volt mint Rimaszombat, akkor most annál inkább az, ez ellen szót emelni tehát lehetetlen.

Czikkiró ur azzal érvel Nyustya ellen, hogy itt egyik-másik hivatalnoknak nincs megfelelő lakása, erre egyszerűen csak azt lehet válaszolni, hogy eddig volt s ezután még inkább lehet, mert a mint szaporodik a lakosság, azon mérvben épülnek a megfelelő lakások is, ez a városok s községek fejlődésének természetes folyamánya; egyébiránt nem tudjuk, hogy miképen értelmezi czikkiró ur a megfelelő lakást, mink a a lakbér szerint osztályozzuk annak megfelelő voltát, a milyen bérösszegért Rimaszombattal lakás kapható, épen úgy, vagy talán olcsóbban kapható hasonló lakás Nyustyán ma is, és ha definitív állapítatik meg Nyustya székhelyül, a mint ez természeti szerencsés fekvésénél fogva indokolt, bizonyára lesz megfelelő lakás annyi, a hányra szükség leend. Azt hisszük, hogy mindennél, s így Rimaszombattal is a hivatalnokok legnagyobb része lakásának megfelelőségét jövedelméhez méri, egyik olcsóbb, másik drágább lakást bérel, mint a mennyi lakbér átalánya, s meggyőződésünk az, hogy Rimaszombat város sem képes biztosítani lakbér átalányuk erejéig az ott élő összes hivatalnokoknak rangjukhoz s igényeikhez megfelelő kellő számú lakásokat.

Felhoz czikkiró ur minden kigondolható, a kicsinyeskedésig menő érvet Nyustya ellen, többek között még az ellátás hiányát is, mosolyra készítő erőlködésnek tűnik fel az ilyen — jó közigazgatás alapfeltételét, nem képező érvelés, mert a ki éhen nem akar elmenni Nyustyáról, épen úgy parancsolhat magának egy adag sültet vagy ebédet mint Rimaszombattal, de sőt válogathat is a helyekben, szobát is nyitthat magának, a k tovább szándékozik itt időzni.

Diesérendők a patriotismusból kifolyó törekvések, de csak addig, míg mások jogos érdekeit nem sértik, jelen esetben czikkiró ur patriotizmusa a járási közérdekeken felül még az állam érdekeit is érinti, így tehát okvetlenül szükség van arra, hogy ezen nagyfontosságú kérdés minden oldalról tárgyilagosan s leplezetlenül megvilágíttassék.

Nyustya község képviselő testülete kötelességének tartotta válaszolólag a vezérezikre, nyilvánosságra hozni mindezen tényeket, s teszi ezt azon meggyőződésben, hogy az intező körök felülemelkedve egy város speciális önérdékén, be-

Azután elérkezett azon éj, mikor a teli hold emelkedett föl az alvó falu fölött és szelid, isteni sugarait szerte-szélyvel árasztotta. A fővénymokból, a picziny mezőkről és kertekből elébe vonult a szállongó köd, mint a szendergő földnek fűdözlete és az éjszakai tenger mesze kifutó hullámaival ujongott feléje, mintha elébe akarna menni. Hatalmasan rohannak a parton át, fehér habjukat mindig tovább és tovább feekendvén a száraz parti homokra, egész odáig, ahol a szegény ócska hajó fekszik és azon túl, a teli hold elé, izgatott, ujongó örömmel — míg békés sugarai csillogva siklanak végig a vizeken és az apály gyermekeit a hullámokat, haza nem viszi a nagy éjszakai tengerbe.

Fent a „Tom de Rijder“ fődélzetén állanak Willem Swaan és Pietje Hoog. A holdvilág fénye tükröződik vissza olajos kabátjaikon, a melyeket a habzó hullámok öntöttek le; forgatják a vasmaeska esavarát és a hullámokkal kivetetik magukat a tengerbe, egész odáig, a hol a kis vasmaeska fekszik. A szökő ár nem feledkezik meg rólok.

Másnap reggel mynheer Meersburg, a hajósgazda odament és megleltette a szökő ár munkáját; de nem igen látszott vele meglegedettnék. „Tom de Rijder“ — így vélekedett — már nagyon ócska, nem való a hajózásra és hogy az egész dolog esztelenség. „De mivel már egyszer annyira haladt a dolog — így szolt — nem bánom, ha kormányost és hajóshanezot találtak tengerre szállhattok.“

Könnyű azt mynheer Meersburgnak mondani, de honnan a világ fenekéről új kormányost venni a „Tom de Rijder“ számára! Fejét rázogattva tekint a két öreg egymásra. Új kormányos, ej, ej! Fiatal nem igen illenék hozzájuk és az öregeknek meg vannak a maguk hajói, a melyekkel évek óta hajóznak és Ary eltávozott.

Leülnek tehát, bagót rágnak, várnak és várnak s elbeszélnek egymásnak „Tom de Rijder“ és saját ifjuságuk történeteit, a mihez a hullámok verik a taktust. Hébe-

eses figyelmökre fogják méltatni s számot vetnek ezen tényekkel, és úgy állapítandják meg ezen járás székhelyét, a mint ezt az állam, járás s a járás lakosai zömének érdekei kívánni fogják.

Tisztelettel kérve jelen közleményünknek becses lapjában leendő mielőbbi teljes felvételét.

Hazafiu tisztelettel vagyunk

Nyustyán, 1891. ápril hó 5-én

a község képviselő testülete.

* * *

Fentebbi ezáfolatra a kérdés alatt lévő czikk írója a következő feleletet adja: Mindenek felett elismerés illeti Nyustya község előjáróságát azon szándékáért, hogy a rimaszombati járás eddigi székhelyének további fungálása mellett sikra kél. Oly erős érvek állanak háta mögött, hogy azoknak megczáfolása, a fenti czikk elolvasása után alig látszik lehetségesnek. De emberek alkotják a törvényt s emberek bontják el. És tagadhatatlan az, hogy vannak egyének, kiknek ez ügyben befolyásukat elvitatni alig lehet, és ez egyének véleménye a székhely kérdésében Rimaszombat felé billen; ki állhatna jót arról, hogy a kisebbségből időfolytán nem lesz többség? Tény az, hogy szél fuvatlanul nem indul, s a székhely kérdése huzamosabb idő óta beszélgetés tárgyát képezi. A kérdések felvetése újságírói kötelesség, s mindig származik belőle annyi haszon, — mint a jelen esetből is látható, — hogy alkalmat szolgáltat a dolgok teljes megvilágítására.

A Hangonyvölgyéről.

E becses lapok hasábjain ezelőtt mintegy három évvel egy tudósítás jelent meg, leírva az a hangonyvölgyi siralmas állapotokat, hogy ki írta, nem tudom, de ezéja nemes volt, mert a közügyért fogott tollat, s nem is lehetett más, mint az, hogy a hangonyvölgyi miseriákra a megyét, vagy járást kormányzó körök figyelmét felhívja. Hanem hát az történt, ami nálunk rendszeren történni szokott: Elhangzott a puszta kiáltó szavaként. Hasztalan leste, várta az írvaal együtt az egész Hangonyvölgy azt a valakit, kinek eszébe jutna utánna nézni, valjon van-e abban valami igazság?

Nem találkozott senki, a Hangonyvölgy ma is épen oly — vagy mit mondok? — még sokkal elhanyagoltabb állapotban sinlódik.

Az említett tudósítás az egészségügygel is foglalkozott s a lakosok azon óhajjának adott kifejezést, hogy a Hangonyvölgyét egészségügyi szempontból — ha az államnak komolyan az a szándéka volt az egészségügyi törvény életbeléptetésével, — hogy a polgárok egészségét védje — Borsodmegye ózdi körorvosi járáshoz csatoltassék; részint azért, mert Ózdon két orvos van, tehát a szenvedő biztosan kaphat gyors segélyt; részint mert az ózdi gyár e völgynek valóságos kínese bányája, mert be kell ismernünk, hogy az ózdi gyár nem léteben, az egész völgynek a legnagyobb nyomorral kellene küzdenie, de itt minden nemü terményt vagy élelmi szert biztosan értékesíthet, nem is említve azt, hogy hónapos vásárjai, bár melyik kisebb város országos vásárjaival versenyeznek s így a közlekedés folytonos, de végre és legfőképen azért is, mert ezen völgynek minden időbeni közlekedési utat csak is Ózd felé lehetne csinálni, amennyiben másfelé magas hegyek környezik.

A Hangonyvölgy ezen óhajját azonban mégis figyelembe vették, mert ezen időben szabályozták a körorvosi járásokat, de nincs benne köszönet; áttették ugyan Rimaszécsről — hová eddig tartozott — de nem az óhajtott helyre, hanem Feledhez. Azt mondják: A térképről lett a beosztás eszközölve, és így nem is lehetett másképp, mert lévén a Biriny hegynek a domborodása, a térképen nem olyan nagy, mint a helyszínén.

Igaz, hogy a feledi körorvos ur pontosan betartja

korba egyikük a taluba megy és kormányos után néz, de természetesen nem találak olyant, ki hozzájuk és ócska hajójukhoz illik és várnak és várnak köpdősnek és régi történeteiket beszélnek el egymásnak és nem veszik észre, hogy a nyár elröpül, míg ők váraoznak.

„De Vrouw Luisa“, „De Vrouw Anna“, „18. szám“, „Mietje Cattoen“ és a többi hajó visszatér és téli pihe-nyésre a partra vonszoltatnak. „Tom de Rijder“ elhagyva áll lenn a víz mellett. A jéghideg éjszakai szél söpri a tengert és „Willem Swaan“ és „Pietje Hoog“-ot arra kényszeríti, hogy a faluban lévő házukba vonuljanak vissza és mynheer Meersburg, a hajósgazda, „Tom de Rijder“ vitorlát, árboczeit és köteleit vitesi biztos helyre.

Willem Swaan és Pietje Hoog minden reggel lemennek a partra, megleltetik az ócska hajót, megkopogtatják falait és kijelentik, hogy mily erős, pompás hajó, míg a nagy téli vihar nem tép le róla néhány deszkát, a mi a jó régi hajóba vetett bizalmukat kissé megingatja.

Ez idő óta az a szokás terjedt el a faluban, hogy mindenki, aki a partra lemegy, egy vagy két deszkácskát szakít le mellette elmenőben a „Tom de Rijder“-ről és viszi haza, mindaddig, míg bordáit meg lehet számolni és Willem Swaan és Pietje Hoog fejüket rázogattva állanak előtte és bámulják a csudát, hogyan válhatott a pompás „Tom de Rijder“-ből ilyen szegény ócska hajó.

Végre csak a két kard egyike van még meg, a melyeket erős szél alkalmával a hajó oldalaira akasztanak ki. Azt a két öreg magával [viszi haza és a homok elleni óltalmul ajtójuk elé teszik. És mindannyiszor, valahányszor nagy faczipóikkal kopogva haladnak rajta keresztül, a nagy igazságtalanságról beszélnek, a melyet „Tom de Rijder“-en elkövettek, a mely olyan szép hajó volt és a melyet mynheer nem engedett tengerre szállani, olyan pompás régi hajót!

Fordította: J. R.

mit használt volna az nekik? Hiszen régen tudták: a mi pénzes erszényét illette, minheer Meersburg kérlelhetetlen volt. Most szépen itt ültek!

„En tudom mit csinálók“, mondá Willem Swaan, hajós, a „a szökő ár hozott minket ide, a szökő ár vi- gyen is el minket!“ és bagóját másik pófájába tolt. „En várok!“

„En várok“, mondá Pietje Hoog, a szakács, elhátározottan huzván össze sűrű fehér szemöldökeit. „En várok mondá Ary Haart, a kormányos és azután mindhárman megtömték pipáikat, rágyújtottak és várták a szökő árt mely hozta őket és a melynek megint el kellett volna őket vinnie.

„De Vrouw Luisa“-t, „Mietje Catoen“-t és a többi hajót új hordókkal, sóval és halókkal rakták meg és egyik közülök mindennap tengerre szállt. Míg a „Tom de Rijder“ szárazon fekdűt és az öregek a szökő árra vártak. Nap-nap mellett ott fönk ültek a hajó fődélzetén, szétfosztogatták a barna köteleket, pipáltak, köpdöstek és várták a szökő árt — három hétig.

De három hét hosszú idő, ha az ember váraozik. Az első aki meguntta, a hasztalan hajóshanez volt, a mint gondolni lehetett. Ez a „Vrouw Luisa“-ra szegődött és eltávozott.

Azután jött Ary Haart, a kormányos és azt mondta, hogy felesége nem akarja, hogy még tovább töltse idejét bér nélkül és így más állás után kell néznie és nem várhat a szökő árra.

Most már csak Willem Swaan és Pietje Hoog voltak azok, kik a szegény ócska hajón maradtak. Nekik nem volt sem feleségük, sem gyermekük, ők megtehették. Nap-nap mellett ott ültek a „Tom de Rijder“ fődélzetén és minden este, ha a hold kissé teltebben emelkedett föl a falu fölött, egymás felé bölintgattak fejikkel mert most nemsokára el kellett érkeznie az időnek, azután a hullámokat nézték, a melyek minden árral kissé magasabban huzódtak a partra, köpdötek és várták a szökő árt.

hivatalos idejét, bejárja a községeket, ez hát nem volna baj, hogy a betegség megjelenésének idejét nem lehet időhöz kötni, megjelenik az, akár közel vagy messze van a körorvos jötenek ideje, azt sem veszi figyelembe átlehet-e a Birinyen menni vagy sem. Ily körülmények között nagyon természetes, hogy Ozdra kell folyamodni orvosi segítségért. Hogy pedig ez így van: arról a feledi körorvos ur hárkít is meggyőzhet.

De azért elmondhatjuk, hogy van két orvosunk. Az egyik hivatalból, de nem hivatalos, a másik hivatalos, de nem hivatalból.

Foglalkozott a tudósítás a közlekedési utakkal is. Boldog Isten! ha már ez előtt három évvel is volt ez ellen panasz, hát most? mikor Donaházától az egész völgyön Borsodmegye határáig egyetlen számbavehető híd nincs, mely a Hangonypatak állandó s a hegyekből az időközöi vizeket a közlekedési utakon átvezetné, ha azután megdagadnak a hegyi patakok és előntik az utakat, a közlekedés úgy kocsin, mint gyalog napokig szünetel, mert ami hidak vannak, azok csak arra valók, hogy a községek előjárói arra a kérdésre: a hidak rendben vannak-e? azt felelhessék — igen.

Azon kérdésemre: miért van az, hogy az itteni utak, de más útek is, a korról nem hogy javulnának, de évről-évre jobban és jobban elhanyagoltatnak? ily választ nyertem: Hát bizony ajózanabb rész: nagyon is belátjuk, hogy ez így nem jól van, sőt kénytelenek vagyunk tapasztalni, hogy előbb úgy az egyeseknek, mint az egész völgy lakóinak nagy anyagi kára van, amennyiben még ennek a völgynek sok az erdeje, de ha egy fakereskedő ide is vetődik s látva a közlekedési utakat, minden kedvvel elveszti a vásárlástól, így azután fánkat potom árért kell elvesztegetnünk, de erről mi magunk nem tehetünk, mert a mi bírák uraimék úgy gondolják a bírói pálcát tovább is markukba szoríthatni, ha a községi lakosok között népszerűségüket megalapítják, és mivel lehetne azt legjobban megalapítani mint azzal, hogy községek lakosait úgy nevezett: potyamunkára nem kényszerítik, mint a község, pap, tanító. Ezt ők igen jól tudják és épen azért, ha akad valaki a községben, aki erre őket figyelmezteti, vagy épen kényszeríti: az ellene még nyilvánosan is lázitanak.

Az már az emberi természetben van, hogy mindenkor szívesebben hallgatunk annak a tanácsára, aki azt tanácsolja: ne fizessünk, mintannak, ki a fizetséget ajánlja, de a józanul gondolkodó ember önmagától is rájön, hogy fizetés nélkül sem az állam, sem az egyesek nem létezhetnek, illetve nem létezhetnének hanem a nép, mely a maga érdekét nem képes, vagy nem akarja felfogni; mely még most is azt várja: mikor osztják a bírtokot före; vagy az amerikai arany hegyekről álmodozik — mert ha ezen állapotok még tovább is így tartanak, ez a vidék is megmozdul Amerika felé — hol mint beszél: adót nem kell fizetni, nem kell katonáskodni, a pénz pedig nem a munkás keresi, hanem megfordítva, s a munkásnak csak a kezét kell kinyújtani, hogy összeseperje; ennek a népek eredmény nélkül magyarázza azt, hogy a közügyekre hozott áldozatot önön magunknak adjuk. Sokszor elgondolokom a felett: ha még ez egy pár évig így tart, hova női ki magát ez a fejletlenség? mert a felsőbbiség iránti tisztelet valóban kihaló félben van. Azonban ha olvasom a lapokban, hogy ez és amaz a község fellázadt a közrend ellen és csak akkor lehetett rendet csinálni, midőn katonasággal szállották meg, vagy még rosszabb — a nép közé lövettek — magam előtt látom a jövő képét.

Azt is sok helyen olvastam, hogy az ilyen bajokon az iskola van hivatva segíteni. És ezt magam is belátom, de ez csak a jövőre áll, mert mai iskola növendékei csak a jövőben fogják képezni az állam polgárait. A baj azonban megvan, ezen a mai iskola már nem segít, ezen más valamiképen kell segíteni. A községek rendezésére volna égető szükség, de addig is sokat segítene a bajon a községek előjárói működésének nagyobb szemmel tartása, mert azt tagadni nem lehet, hogy amely községben az előjáróság lelkiismeretes pontossággal jár el, a siker szebeöltő.

Ha már az iskolát is felemlítettem, habár értesítem már is hosszabbra nyult mint gondoltam a népnevelésről is elmondom, amit hallottam

Ebben a tekintetben sem látok itt haladást, s ezt csak azon egy ténnyel következtetem, hogy van ezen a völgyön egy iskola, melynek tankötelese 200, mond kétszázon felül van, s ezt egy szál tanítóra bízzák.

Hogy ez a tanító miképen felelhet meg kötelességének, annak elbírálását arra bízom, aki paedagógus.

A Rimaszecs-járás t. Főszolgabíró ur, hogy még eddig nem intézkedhetett, azt leginkább annak lehet tulajdonítani, mert rövid hivataloskodása ideje alatt nem ismerkedhetett meg úgy is terjedelmes járása minden körülményeivel, de biztat a remény, hogy ha felszólalásunk tudomására jut, minden elfoglaltsága mellett is fog találni időt és alkalmat, hogy az itteni állapotokat alaposan megvizsgálja és figyelemmel kísérje, de midőn ezt teszi, kérjük, ne üzenje meg a bíráknak — mint a régi időkben — hogy: Jön a Főszolgabíró, az utat csinálni kell! mert azon esetben a Főszolgabíró ur kocsija nem reked ugyan a sárba — ami úgy is nyáron történik — mert eddig úgy volt, de a vidéken nem lesz segítve.

Közgazdaság.

A miskolczi kereskedelmi és iparkamra márczius 21-én tartott közgyűlésén megyénk agyag-és kőiparára vonatkozólag érdekes jelentést olvasott fel Sugár Ignác h. titkár, melyből közöljük a következő részt:

Átérve az egyes ágakra: a kályhákészítés az, a mi a legnagyobbat hanyatlott. Tamásfalván, melynek terrakotta díszelt ellátott kályhái ma is jóhírneget és használtak, már csak egy kályha van. Ez az agyagot Pongyelokról veszi. A tamásfalvi kályhát a gácsi és esch gyártmányok erősen szorítják. Teljesen kézi erővel, minden legkisebb kézigép nélkül dolgozik. Modelljeit önmaga csinálja s így nem igen változatos és izlées. A lemezek szélei nem eszizoltak s a kályha felállításánál agyaggal tömendő hézagok maradnak, mi fűtés után kiesik. Ez oly hátránya a kályháknak, hogy a közönség előtt e miatt népszerűtlenné válnak.

A tégláégetés lokális szükségletre irányul, ki-

vége a zsaluzsányi tégláégetőket. A tűzálló téglá nemcsak hazánkban jóhírű, de Ausztriában is. Hazai kohóink szívesen használják. S évente jelentékeny mennyiségű téglá kerül ki Zsaluzsányból. E községben a nagyobb tégláégetők löerejű géppel, a kisebbek kézi erővel sajtolnak. Kémenczejük régi szerkezetű s kis térfogatú, égetésre természetesen tűzfát használnak, mely némely években különösen drága. Zsaluzsányban olvasztó tégléket is készítenek.

A szomszéd susányiak fazekasok és eszerép-zsindely készítőik.

E környék agyagját a f.-zsaluzsány-mastincezi hegyről nyeri. Ide tartoznak Pongyelok, Bakos-Török, Perjes és különösen Pádár községek, utóbbi helyütt, hova időhiány miatt nem mehettem el, mint értesültem e megye közismert buzgóságu tanfelügyelője buzdítása folytán fazekas társulat jött létre, mely a mázag beszerzése és őrlése tekintetében a közös eljárást vette foganatba.

A másik nagy csoport: Deresk, Süvete, Lieze, Lé-várt, Perlász, Kövi, Gieze, Miglész, Rőcze és Jolsva-Taplocza a melléte-kövi vidékről szerzik anyagukat, az itt felsorolt községekre nézve különösen áll az, a mit fentebb jelenteni volt szerencsém, hogy egyik-másiknak nincs, vagy közel jövőben nem lesz agyagtelepe. Ezen, az illető nép létfeltételével elválaszthatlanul egybefüggő körülményen multhatlanul kell segíteni, annál inkább, mert e vidéken az Amerikába irányuló kivándorlás mind nagyobb terjedelmet nyer. Míg az előbb felsorolt vidék alsó fele ugyszólván kizárólag téglá és eszerép-zsindely égető, addig most változt környék a fazekas ipar fészke. Merőben házi ipart képez itt is és ezzel a község népe foglalkozik s fő kereseti forrás, kiapadásának meggátolása nagy érdek.

Az iparág a régi nyomokon jár, a mi természetes ugyan, a mennyiben az alföld népének megszokott edényeit készítik. S a régi nyomok alatt az ősi technikai fogások s módszerek értendők, melyek már túlszárnyaltattak. Mindamelllett is ez iparág ma még oly állapotban van, hogy megfelelő gyakorlati intézményekkel rajta maradandólag segíteni lehet. Süvete-n régi társulatuk még fennáll, ez közvetíti a mázag (Glátte) beszerzését, közösen látják el magukat erre a dereski fazekasok is, sőt ez utóbbiak Lé-várt szomszédos községeket is ellátják. A közös beszerzés nagy pénzügyi fontossággal bír rájuk. A mázag — mely Selmezbányáról szállítatik — nagyban beszerzési ára métermázsánként 20—22 frt, holott kicsinyben a falubeli boltosnál 28—32 krba kerül. S mivel némely község fazekasai évente tetemes mennyiséget használnak fel, nyilvánvaló, hogy már e ezimen is, hasznosnak beillő jelentékeny megtakarítás volna elérhető. Ott, hol a talaj erre alkalmas, az érdekelt fazekasok figyelmét erre felhívtam s őket szövetkezésre buzdítottam. Ugyanesak szenved az iparág a megfelelő mázagörög-gépek hiánya miatt. Jelenleg időrabló primitív örlő készülékű van, mely a termelés költségeit igen fokozza, konvencionális örlőkészülékkel való ellátás sürgős szükségét képez. Meg kell még említenem a kész edények forgalomba hozatalának ősi módját. Ugyanis az edényekkel megrakott kocsit a tavaszok (égetés után) a nagy magyar alföldnek veszi útját (u. n. hosszú út). Az eladást azonban ritkán az iparos, de túlnyomó nagy részben más egyének eszközlik. S a miként vannak „fazekas községek”, úgy vannak „kereskedő falvak” is, melyek a szomszéd község által készített edényeket az alföldre fuvarozzák. Az edényekkel eszeregazdaság folyik; az edényárus buzával stbi tér vissza, melylyel övét a legközelebbi tételre ellátja. Könnyen elgondolható, hogy e mód végeredményében nem járhat haszonnal. Hozzájárul ehhez még az is, hogy egyik-másik vásártartó község hetivásárait az edényárusok előtt elzárta.

Tiszteletteljes jelentésem képesen fel kell vetni azon kérdést is, hogy mily eszközökkel lehetne ez iparágon segíteni. Ennek megoldásánál alapul figyelembe kell vennünk, hogy dacára a vas-és porcellán-edény terjedésének a fazekas ipar még hosszú időkre életképes, mert a eszerép edény öleső, azt mezőgazdasággal foglalkozó népünk szereti s sok másféle használatban is áll.

Az agyagipar életképességének s fejlődésének fenntartására első sorban arra van szükség, hogy iparosaink a kor igényeihez mért eljárással, készítési módokkal, eszközökkel és izléssel megismerkedjenek. Ezeket természetesen csak megfelelő szakzerű oktatással lehet elérni. Kamaránk már 1881. évi jelentésében mondá a kályhagyártásról: „Ez az iparág megérdemli a fejlesztést. A kamara kívánatosnak látná a vidéken, például Rimaszombatban egy agyagipari szakiskolának felállítását. Az iskola két tanfolyamból állhatna. Az egyik lenne a tulajdonképeni szakiskola, a másik ismételő iskola. Ez utóbbinak egyelőre nagyobb fontosságot tulajdonítunk; mert ebben munkaszünet idején az az agyagiparral gyakorlatilag már foglalkozók, t. i. a mesterek, legények s mások nyernének iparáguk némely műfogásában s főleg a mesterek egyik-másik megrendelésük minél tökéletesebb kivitelére nézve a gyakorlati útmutatást.”

Az itt mondottak jelenleg, tíz évvel később is állanak, azzal a künöbbséggel, hogy ma inkább az utóbbira, a gyakorlati irányra kell fősulyt tektetni, mert nem lehet szem elől téveszteni, hogy — mint említeni szerencsém volt — itt nem iparszerű, de házi iparszerűleg üzött foglalkozásról van szó. Ez egyénektől nem lehet s nem is szabad várni, hogy az bejőjön a szakiskolába. Oket saját tűzhelyüknél, napi munkájuk közben kell felkeresni — s oktatni. E célznak csak a vándortanári intézmény felel meg, később lehetőleg csak egy agyagipari szakiskolának felállításáról elmélkedni. A vándortanárnak — esetleg Rimaszombat székhelylyel — feladatát képeznék, hogy az agyagipartűzőket a munka idején felkeresné, őket czélzerű eszközökkel, fejlettebb készítés módokkal, jobb anyagokkal megismertetné, illetve szebb mintákkal ellátná. Ez volna az első feladat, melyet Gömör megye közönségének s a kamarának vállvetett támogatásával illetékes helyen, sikeresen volna megoldható.

Második feladat volna a meglévő erők tömörítése, a közös nyersanyag s munkaeszközök beszerzése, a mely társadalmi uton volna csak kivihető. Nen flevén városias jellegű versenyviszonyok: a község akadályokba nem ütközik. Így, mint fentebb említeni szerencsém volt, Pádár-on máris létre jött oly intézmény, mely a mázag beszerzéséről s őrléséről közös számlára gondoskodik, s e ezimen, mint értesültem, a korábbi állapothoz képest évi 1200 frt kész kiadás megtakarítása fog eltérni. Így község van a mázag beszerzéseken Deresken, Süvete-n stb.

Törvényszéki esarnok.

Április 20-án hétfőn. — Lopás büntetével vádolt Simon Kálmányista Teréz és társai elleni végtárgyalás.

Április 22-én szerdán. — 1. Hivatali hatalommal való visszaéléssel vádolt Polgár József. — 2. Hátóság elleni erőszakkal vádolt Gyureso György. — 3. Súlyos testi sértés büntetével vádolt Vitki György. — 4. Gondatlanság által elkövetett súlyos testi sértés vétségével vádolt Jakobei András elleni végtárgyalások.

Április 23-án esütörtökön — 1. Lopás büntetével vádolt Grandner Erzsébet. — 2. Gyermekekölés büntetével vádolt Penxa Zsuzsanna. — 3. Szandékos emberölés büntetékén kísérletével vádolt Szányel Sándor elleni végtárgyalások.

Helybell hírek.

Esküvő. Manczel József vasuti pénztáros folyó hó 11-én tartotta esküvőjét Kovács Erzsi kisasszonnyal, Kishonthy Gyula ügyvéd fogadott leányával.

Temetés. Már néhai özvegy Marton Rudolfné korporsóját — kinek elhunytát lapunk mult számában jelez-tük — a rokonok és különösen a résztvevők nagy száma kísérte pénteken délután az örök nyugalom helyére férje boldogult emlékezetű Marton Rudolf törvényszékünk pártatlan népszerűségű elnöke mellé. A megboldogult urnó azok közé tartozott, kikben a legkiválóbb női erények szív-jóssággal és munkaszeretettel párosulnak s így elhunyt a hozzá tartozókon kívül mély fájdalommal hatott azokra is, kik őt közelebről ismerték s házában vendégei valának. A mely rokonszenv és részvét nyilvánulata volt a gyászoló közönségnek — ily szomorú alkalmakkor nem gyakori nagy száma, mely a halottas ház előtti tért s a sarkertet előzönlé. Legyen áldott a megboldogult emlékezte!

A „Giegerlik” előadása elmarad. A gyász, mely özv. Marton Rudolfné elhunytá folytán számos előkelő családot sújtott, s azon körülmény, hogy a nem várt gyász- esetet megelőzőleg oly tagok is vállaltak szerepet, kik ez idő szerint már nem jászhatnak: arra bírta a műkedvelői előadás rendezőségét, hogy a lapunkban közhírré tett apr. 18-iki előadás megtartásáról lemondjon. E lemondás azonban nem végleges, a mennyiben illetékes helyről vett értesülésünk szerint a jóformán egészen betanult darabot a közel jövőben csakugyan elő fogják adni, miről olvasó közönségünknek annak idején értesíteni fogjuk.

Tavaszdíj. Általános az elégedetlenség az időjárás miatt. Sajátságos, hogy nem bírjuk megérteni a viszonyokat, melyek az időjárásra határozott befolyással vannak. Itt a Rima völgyén csak azt nézzük: vajjon a Szineczet vagy a Vepert hó fedi-e még? és nem gondolunk arra, hogy a távoli földszarki tájak és az egyenlítői vidék áramai az elpárolgás s egyéb tényezőktől függ, hogy az idő megváltozzék. S csak ha pontosan ismerjük a hiteles adatokat, következtethetünk megközelítőleg A megkoczkázott időjárásnak tehát ez lehet alapja. Azért azzal nem is kecsegtethetjük olvasóinkat, hogy megjövendöljük, meddig tart még a küddelem a tavasz és tél közt, — mert biz az eltart még addig, míg a jéghegyek szokott utjukon az oceánon megindulnak, — inkább jelezzük a pár hét óta tartó — még télidőnek is beváló — hűvös, sőt hideg időjárás adatait. — Utolsó közlésünk óta, mely még márczius 25-én — 3°-ot jelzett, hat napon át a hőmérő a 0 fok alá süllyedt. A minimum ápril 1-én r. 7. — 2° C^o volt, midőn előzőleg a Rima völgyén még szitált a hó s a magasabb régiókat egészen befedte; s a maximális hőmérséklet azonban ápril 7-én délnél már 14° C^o-ra emelkedett, miután néhány szép, tavaszi nap megelőzte. Azóta pedig ismét alászált a meleg, mert az állandó felhőzet elzárta előlünk a napsugárt s az öt napon át tartott eső (26° m. m.) meg az éjszakaii uralkodó szelek annyira lehűtötték a levegőt, hogy reggelinkint alig volt 3—4 fok meleg s délnél sem emelkedett magasabba 7—8 foknál. Csak tegnapelőtt éreztünk 15° C^o tavaszi meleget. Erre már ébred a szerves világ. Duzadnak a fák rügyei, fakad a fű, a tavaszt jelentő esilla, daravirág, veselka stb. rendre nyílnak: a barkási fák porzása is beállt. A rovarok mind nagyobb számmal jelennek meg. Szóval itt van már a tavasz!

Regi köztemető parkirozása ügyében illetékes helyről azon felvilágosítást nyertük, miszerint az ügy érdekében a kir. ügyészség részéről csakugyan törtétek lépések a polgármesteri hivatalnál, de a kérdés megoldását megelőzőleg a „siralmas” parkirozása késleltette. Remélhető azonban, hogy végleg nem fog elmaradni.

Vármegyei ujdonságok.

Eljegyzés. Zsadányi és törökszentmiklósi Almássy Arthur gróf, a rimaszécsi járás szolgabírája jegyet váltott magyar izsépi Izsépy Etelka kisasszonnyal Budapesten. Szerencse kísérje frigyüket.

Tíz éves találkozó. Erdélyi Imre ramosaházi ref. lelkész felkéri azokat, kik 1881-ben Iglón tették az érettségi vizsgát és tíz éves találkozásra kötelezték magukat, hogy május 1-én Iglón legyenek.

Batta György simonii ref. lelkész a folyó hó 7-én Gömör-Székáron tartott egyházmegyei gyűlésen egyhangulag tanügyi bizottsági elnökké választott meg.

Hevessy Benedek orsz. képviselő úrtól a lapunk mult számában közölt megyei közgyűlésről szóló tudósításunk egyik pontjára vonatkozólag a következő helyre-igazító sorokat vettük: „Füge, 1891. apr. 10. Tekintetes Szerkesztőség! A „Gömör-Kishont” 15-ik számának a megyei közgyűléséről szóló rovatában azon tudósítást olvastam, mintha az államosítás ellen beadott indítványom mint elkésett tárgyalható nem lévén, ennélfogva azt visszavontam. — Az igazi tényállás e következő: En az államosítás elleni indítványomat az ápril. 3-iki gyűlésen adtam be, kérve annak a májusi rendkívüli közgyűlésen való tárgyalásának kitűzését, ebben az értelemben lett indítványom elfogadva, és ebben az értelemben lett annak tárgyalási ideje a májusi rendkívüli gyűlésre kitűzve. — Nem áll tehát a tudósítás azon része, mintha én indítványomat visszavontam volna. Így állván az ügy, kérem a tek. szerkesztőséget a valódi tényállásnak becses lapjában helyreigazítását, tisztelettel Hevessy Benedek.”

Bucsúzás. E hó 12-én köszönt le Dusza János beretkei helyettes segéd-lelkész eddigi hivataláról és e hó 18-án fogja új segéd-lelkészi állomását Pelsőczön elfoglalni, hol hivatalát ép oly derekasan, közmegelegedésre fogja betölteni mint Beretkén, hol a legszebb emlékeket

